

faa Tilfælde er det idetmindste heldigt, at Loven bestemmer Noget om, hvem der da skal have Forpligtelsen, og da maa man bevare Spørgsmaalet saaledes: Det skal den, som er den næste i Kommandoen efter Skipperen. Men saa ligger det igjen nær at spørge, hvorledes der skal forholdes, naar der heller ikke er nogen Næste i Kommandoen — sæt at hele Mandskabet er druknet — og derfor giver det næste Stykke af Paragrafen Bestemmelse om, hvad der saa skal ske, nemlig, at det saa maa paahvile Rhederiet at gjøre Indberetning derom. Spørgt kan det godt være, at dette Minimum af Bødestraf kan fremkalde de Anomalier, der ere nævnte; men det kan meget let ændres, da der jo slet ikke ligger nogen videre Vægt paa, om man sætter Minimum af Bøden et Par Kroner højere eller et Par Kroner lavere. Det, at disse Spørgsmaal om Ordensbøder eller Forsømmelse overfor disse formelle Bestemmelser ikke skulle være underkastede den særlige særlige Behandling, men at de skulle behandles som almindelige Politisager, tror jeg vil findes ganske i sin Orden; det vilde være urimeligt at gjøre søfnydige Folk Uleilighed med Sigt. At der altsaa bør være en Bestemmelse, som udtaler dette, forekommer mig at være klart. Foraauidt den ærede Landstingsmand gjorde et Par Bemærkninger ved sidste Stykke i § 5, hvor der staar, at Skipperen bør forsyne sig med fuldstændig Udskrift af Søforhøret, og med Hensyn hertil navnlig bemærkede, at disse Ord formentlig ere overflødige og derfor kunne gaa ud, skal jeg dertil svare, at det ere de vist ogsaa, og foraauidt kunne de vist gjerne gaa ud; men paa den anden Side ser jeg ikke, at det kan skade, at selve Loven giver Skipperen en Anvisning i saa Henseende. Vist er det, at Skipperen bør i Almindelighed forsyne sig dermed baade for sin egen Skyld og navnlig for sin Rheders og ogsaa for Ladningsseierens Skyld, kort sagt for alle de Vedkommendes Skyld, der ere interesserede deri; men det behøver ganske vist ikke at udtales, thi det maa siges allerede nu at være gjældende Ret, og foraauidt kan der Intet være imod, at det gaar ud her. Jeg tror imidlertid, som sagt, ikke, at disse Ord kunne gjøre mindste Skade; tværtimod vil man vist finde det heldigt, at en Skipper i en saadan Lov kan læse sig til den Slags Ting. — Hvad Bemyndelsesordene angaar, skal jeg blot bemærke, at Grunden til, at det udtrykkelig er sagt, at der kan erholdes Ud-

skrift af Søforhøret imod Erklæggelsen af den foreskrevne Betaling, er blot den, at man har ment, at det maa ske ellers kunde siges, at det nuværende Sportelreglement hjemler kun Betaling for Udskrifter af de gamle Søforklaringer, men ikke af de nye Søforhør, som her fordras, og at der saaledes vilde komme til at mangle en Bestemmelse. At der bør betales af den, der rekvirerer Forhøret, derom er man vist fra alle Sider enig, og om man vil sige det paa dette Sted eller i § 23, er mig ganske ligegyldigt. — Jeg skal dernæst tilde mig et Par Bemærkninger med Hensyn til, hvad der fremkom fra den sidste ærede Taler (Ogenbøll). Jeg skal da forudskikke, at Lovforslaget i det Hele hviler paa den Tanke, at man saavidt mulig vil tilknytte det til de nu brugelige Søforklaringer. Lovforslaget gaar egentlig kun ud paa at udvide Undersøgelsen under visse Omstændigheder, men vil ellers saavidt mulig tilknytte til den bestaaende Ret om Søforklaringer og udvilde den videre. Derfor følger det af sig selv, at med Hensyn til alle disse Spørgsmaal om, hvor Forklaringen skal optages, og naar den skal optages osv., er det ikke Lovforslagets Hensigt at gjøre nogen Forandring, og jeg tror heller ikke, at man egentlig kan sige, at det, der herom staar i § 1, er Andet, end hvad der allerede nu maa erkendes at gjælde om Søforklaringer. Jeg tror ikke, at man kan give nogen anden Regel om Søforklarings Optagelse nu end den, at Skipperen skal lade Søforklaringen optage paa det første Sted, hvor Saadant kan ske uden Ophold for Reisen. Paa anden Maade tror jeg ikke, at det er muligt at formulere den bestaaende Retts Regel om Liden og Stedet for Søforklarings Afgivelse, og det er ikke Andet end dette Samme, som denne Lov vil knytte sig til. Jeg tror ikke, at det vil blive muligt overhovedet at skrive Love, eller særligt at skrive denne Lov saaledes, at man skulde kunne komme et Spørgsmaal som dette nærmere. At definere i selve Loven, hvad „uden Ophold for Reisen“ vil sige, tror jeg ikke, at nogen Lov har gjort eller kan gjøre. Det maa altsaa blive Skipperens egen Sag, i alt Fald foreløbig, at afgjøre, om han tror uden Ophold for Reisen at kunne afgive sin Søforklaring paa dette eller hint Sted; men hans Skøn i den Henseende er jo ikke uden Korrektiv, thi hvis han i den Henseende tager aabenbart feil, vil han jo kunne straffes efter Bestemmelsen om Forsømmelse